

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **A. S.**, nar. ..., státní příslušnost Afghánistán, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou LL. M. eur., advokátem, se sídlem Karolinská 654, Praha 8, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje** se sídlem Křižíkova 8, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2016, č.j. KRPS-151657-41/ČJ-2016-010022, o prodloužení doby zajištění,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím žalovaného a doručenou zdejšímu soudu dne 30. 6. 2016 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž byla prodloužena doba jeho zajištění podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), o dalších 30 dnů.

Žalobce namítl, že v jeho případě není k zajištění důvod, neboť neexistuje vážné nebezpečí útěku. Uvedl, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zajistil žalobce

pouze z důvodu zahájení řízení o jeho předání do Maďarska, což je v rozporu s čl. 28 odst. 1 Dublinského nařízení, podle kterého "*Členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení*". Rovněž uvedl, že existence vážného nebezpečí útěku nebyla v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněna, což činí toto rozhodnutí nepřezkoumatelným. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v souladu s čl. 28 Dublinského nařízení zkoumal, zda je splněna i další podmínka pro zajištění žalobce a tedy existence vážného nebezpečí útěku. Vzhledem k tomu, že žalobce jako žadatel o azyl v Maďarsku nedodržel podmínky stanovené v řízení o mezinárodní ochraně platné pro celé území EU, je zřejmé, že nerespektoval pokyny orgánů Maďarska tím, že se nedostavil do přijímacího střediska a nesetřval na území státu, kde požádal o mezinárodní ochranu do konečného rozhodnutí o jeho žádosti. Z daného státu vycestoval, vědom si skutečnosti, že jeho další cesta je nelegální, když cestoval bez víza nebo oprávnění k pobytu na území jiného členského státu než Maďarska. Žalobce po celou dobu řízení uvádí, že cílem jeho cesty je Německo. Z těchto důvodů má žalovaný existenci vážného nebezpečí útěku za prokázanou. Lze důvodně předpokládat, že nedojde-li k zajištění žalobce za účelem jeho předání zpět do státu, který je odpovědný za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tento nesetřvá na území do ukončení dublinského řízení a uteče z České republiky dále do státu, který si zvolil jako cíl své cesty. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 29. 4. 2016 kontrolován hlídkou žalovaného na dálnici D1 ve směru na Prahu v osobním automobilu. Při kontrole totožnosti se neprokázal zákonem stanoveným způsobem. Lustrací nebyl zjištěn žádný povolený pobyt na území ČR. Žalobce tak byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť byl důvod se domnívat, že žalobce neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Téhož dne byl s žalobcem za přítomnosti tlumočnicka sepsán protokol o vysvětlení, do kterého žalobce uvedl, že v lednu 2016 (s velkou skupinou lidí) vycestoval autobusem do Pákistánu, odtud taxíkem přes Írán k turecké hranici, kterou překročil pěšky, pokračoval do Bulharska a přes Srbsko do Maďarska, kde byl zadržen a bylo s ním zahájeno nějaké řízení; po pár dnech byl propuštěn. Přidal se ke skupině devíti lidí, která směřovala osobním vozidlem do Německa. Převaděči, který řídil vozidlo, dal 500 euro (ten před policejní hlídkou utekl). Žalobce směřoval do Německa za lepším životem, chtěl tam žádat o azyl, netušil, že projíždí Českou republikou. V zemi původu je občanská válka a špatná politická situace. V České republice nemá žádné příbuzné, ani k ní nemá žádný vztah, ve vycestování z území České republiky mu nic nebrání. Dne 29. 4. 2016 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPS-151657-21/ČJ-2016-010022, jímž žalobci podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložil povinnost opustit území České republiky ve lhůtě sedmi dnů ode dne ukončení zajištění. Ještě téhož dne byl rozhodnutím č. j. KRPS-151657-22/ČJ-2016-010022 zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle Dublinského nařízení do Maďarska na dobu 30 dnů. Dne 27. 5. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž byla doba zajištění žalobce podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodloužena o 30 dnů. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2016, č. j. KRPAS-151657-51/ČJ-2016-010022, jímž byla doba zajištění žalobce podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodloužena o 9 dnů.

Soud po zjištění, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a včas, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel se skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání.

Soud úvodem v souladu s vlastní judikaturou (rozsudek ze dne 3. 7. 2014, č. j. 45 Az 26/2014 – 26) v obecné rovině konstatuje, že Dublinské nařízení (č. 604/2013) je nejnovější součástí tzv. dublinského systému, který byl původně zakotven v tzv. Dublinské úmluvě (Úmluva o posouzení státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané v některém z členských států Evropského společenství) a později v nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Cílem celého systému je stanovit jasná a proveditelná pravidla pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl. Tento systém má bránit na straně jedné tomu, aby žadatelé nebyli postupně státy EU vyhošťováni s tím, že jim nikde nebude poskytnuta ochrana, a na straně druhé tomu, aby tito nepodávali žádost postupně ve více členských státech EU se záměrem vyhledat stát s nejpříznivějším přístupem a zahlcovali tak systém několikanásobnými žádostmi podanými tímž žadatelem.

Jelikož žalobce v žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, musel se soud nejprve zabývat otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je vadou závažnou, ke které soud přihlíží z úřední povinnosti a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného zrušeno dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelnost považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (jak namítá žalobce) pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

V projednávané věci dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je. Žalovaný se otázkou existence vážného nebezpečí útěku žalobce zabýval a srozumitelně a dostatečně odůvodnil, z čeho toto nebezpečí dovozuje (správností jeho odůvodnění se soud bude zabývat níže). Napadené rozhodnutí tak je způsobilým soudního přezkumu a námitka žalobce tak není důvodná.

Smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Nezbytnou podmínkou, plynoucí jak z Dublinského nařízení, tak ze zákona o pobytu cizinců, je existence vážného nebezpečí útěku.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval k existenci vážného nebezpečí útěku následujícím způsobem:

- 1) žalobce požádal v Maďarsku o mezinárodní ochranu,
- 2) žalobce nedodržel svou povinnost zůstat na území Maďarska do doby vyřízení jeho žádosti, přestože již v Maďarsku mu byl umožněn pobyt v přijímacím středisku,
- 3) žalobce uvedl, že cílem jeho cesty je Německo, tudíž je důvodná obava, že nebude respektovat povinnost setrvat na území ČR do doby skončení dublinského řízení a bude cestovat dále do Německa.

Zjednodušeně řečeno, žalovaný z toho, že žalobce již jednou vědomě nesplnil své povinnosti (plynoucí z maďarského práva) a opustil území Maďarska, dovozuje, že se bude chovat stejně i v České republice. Tomuto závěru nemá soud co vytknout. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce byl v Maďarsku poučen o svých právech a povinnostech – příslušné dokumenty jsou podepsány jak jím samotným, tak tlumočnickem. Tyto povinnosti (konkrétně povinnost setrvat na území Maďarska) však žalobce nesplnil. Žalobce tak nemá pravdu, že byl zajištěn pouze proto, že se s ním dublinské řízení vede. Byl zajištěn proto, že na základě jeho minulého chování (nesetrvání v Maďarsku a vědomé porušení maďarského azylového práva) a vlastního vyjádření (že cílem jeho cesty je Německo), lze mít důvodnou obavu, že by se v případě propuštění zachoval obdobně jako v Maďarsku – tedy opustil území ČR a pokračoval do Německa. Soud proto shrnuje, že žalovaný nepochybil, pokud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí útěku.

Vzhledem k tomu, že žalobce se svými námitkami neuspěl a v řízení nebyly zjištěny žádné vady, ke kterým by bylo nutno přihlédnout z úřední povinnosti, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak žádné náklady převyšující běžnou administrativní činnost nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1. července 2016

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová